

[Honoré]

Man skal derfor ikke støtte socialdemokratiet i den tro, at her har vi det parti, der har vist, at det kan gøre noget virkelig effektivt for at afskaffe arbejdsløsheden – tværtimod, må man sige. Men socialdemokratiets største forsyndelse er vel, at partiet i så mange år har ment at kunne opmuntre lønmodtagernes organisationer til at stille så store lønkrav, at det har ødelagt mange virksomheders konkurrenceevne, og det er det, der hævner sig i dag. Denne mentalitet kan man ikke pludselig gøre op med og afskaffe.

Hvad er det så, der skal gøres? Kristeligt folkeparti har mange gange peget på det mest effektive middel, nemlig en stram indkomspolitik. Derigennem kan man både løse beskæftigelsesproblemet og betalingsbalanceproblemet. Vi har påvist i vores Økoplan Q fra 1976, at gennem en stram indkomspolitik var der mulighed for i løbet af en overskuelig årrække at afskaffe arbejdsløsheden og underskuddet på betalingsbalancen og få afviklet valutagælden.

Den indkomspolitik, der blev aftalt i 1976, var efter vor mening i underkanten af det ønskelige. Den er kun blevet overholdt af tjenestemænd og funktionærer, for så vidt den overhovedet kan siges at være overholdt, og et nyt indkomspolitisk forsøg næste år skal være mere acceptabelt for disse grupper. Indkomspolitikken skal ikke tjene til en yderligere omfordeling af indkomsterne.

Et stort problem i indkomspolitikken er dyrtidsportionerne. Det har folketetinget erkendt. Den omkostningsdæmpende ydelse fra 1974 og indefrysningen af dyrtidsportionerne, som blev aftalt i augustforliget fra 1976, er to eksempler på, hvordan folketetinget har ment at måtte gribe ind i dyrtidsordningen. Kristeligt folkeparti har i erkendelse af dyrtidsreguleringsens store indkomspolitiske betydning foreslået en ændring af dyrtidsreguleringen, så man bibeholdt automatikken i dyrtidsreguleringen, men gjorde dyrtidsportionernes størrelse afhængig af betalingsbalancen og arbejdsløsheden. Vi beklager meget, at regeringspartierne og næsten alle andre partier afviste vores forslag.

Men hvad så med dyrtidsreguleringen næste år? Hvad med de overskydende dyrtidsportioner? Ligesom det konservative folkeparti foreslår vi, at de overskydende dyrtidsportioner neutraliseres, mod at folketetinget til gengæld gennemfører en vis skattelettelse.

Hvad angår ungdomsarbejdsløsheden, har vi været med til at gennemføre nogle foranstaltninger. Vi foreslog i sin tid sammen med venstre og, så vidt jeg husker, også det radikale venstre et forslag om, at kommunerne gik ind, og som selvstændigt forslag har vi haft tanken om skattelettelser til de familier, der ansætter en ung til huslig uddannelse. Vi spørger os selv, om socialdemokratiets interesse for ungdomsarbejdsløsheden nu måske er blevet så stor, at det vil opgive at afvise denne familievenlige form for afhjælpning af ungdomsarbejdsløsheden.

Et andet spørgsmål er, hvorledes vi kan gøre det mere økonomisk attraktivt for familierne at indrette sig således, at den ene ægtefælle arbejder hjemme. Hvis vi kunne gennemføre det, ville vi bremse den tilgang til arbejdsmarkedet, der er en så væsentlig kilde til forøgelsen af arbejdsløsheden. Vi mener også, at der må satses noget mere på deltidsbeskæftigelse.

Der er ingen tvivl om, at vi må se meget nøje på statens indkøbspolitik. Jeg er bange for, at mange instanser i stat og kommune har givet danske leverandører alt for ringe konkurrencebetingelser. I disse tider er det nærliggende at pege på f.eks. elektroniksektoren. Her står det offentlige over for fremtidige indkøb af størrelsesordenen flere milliarder kroner: Det drejer sig både om stat og kommune. Arbejdsministeren har gjort opmærksom på denne sag i sin redegørelse, men jeg synes, det skulle understreges noget mere, end arbejdsministeren har gjort. Vi trænger vel til en egentlig industripolitik på visse særlig vigtige områder, og blandt disse områder kan man vel nævne elektronikindustrien som et for fremtiden særdeles vigtigt område.

Til sidst vil jeg nævne, at jeg som reaktion på nogle artikler, jeg har offentliggjort, har fået en henvendelse fra en person, der er arbejdsløs af ganske særlige grunde. Det drejer sig om en, der er arbejdsløs, fordi fagbevægelsen ønsker, at vedkommende skal være arbejdsløs. Vedkommende er arbejdsløs på grund af et medlemskab i den kristne fagbevægelse. Det bevirker, at den øvrige fagbevægelse ikke vil samarbejde med vedkommende, så vedkommende ikke kan blive ansat. Jeg finder, at den adfærd fra fagbevægelsens side er meget udemokratisk. Jeg synes, den er en skamlet på det danske arbejdsmarked,